

Γιά την αποκατάσταση του Λευκού

Μαύρη είναι η νύχτα στα βουνά. Το σκοτάδι. Οι μαυροπίνακες. Ο μαύρος πιτ.

Οι στολές των EKAM. Η επίσημη ενδυμασία της Χ.Α (οκ αυτή έχει και λίγο χρυσό μέσα).

Αλλά το καλύτερο που θα αποκαταστήσει το λευκό μία και καλή είναι η λευκή εβδομάδα στα σχολεία.

Για όσους δεν ξέρετε, 5 μέρες στα κατάλυμα κιονισμένα βουνά (η εκμάθηση του σκι εννοείται).

Όλα αυτά για χάρη των ιδιοκτητών ξενοδοχειακών μονάδων, που έχουν κάτι αναδουλείες οι άνθρωποι. Δεν έχει σημασία που για 5 μέρες τα σχολεία θά 'ναι κλειστά, (ετσι κι αλλιώς καθηγητές λείπουν, κι η παγωνία στην αίθουσα, μας προετοιμαζει στο αλπικό κλίμα). Οι γονείς θα πάρουν άδεια από τις δουλειές τους (αν έχουν), αφού ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Όχι, ούτε πειράζει αν είναι άνεργοι, αφού το ίδιο το κράτος που τους κατέστησε ανέργους, τώρα θα τους κόψει κονδύλιο για να πάνε διακοπές. Κι αν τελικά κάποιοι δύστυχοι γονείς δεν κατορθώσουν να πάρουν άδεια;

Δεν υπάρχει θέμα το υπουργείο παιδείας, έχει την λύση! Κρατικές νταντάδες, ναι, καλά ακούσατε! (φημολογείται πως είναι Ουρσουλίνες μοναχές), θα αναλαμβάνουν τα οικογενειακά βάρη για αυτές τις αξέχαστες 5 λεύκες μέρες. Το κοινωνικό κράτος είναι εδώ! Ενωμένο και λευκό!

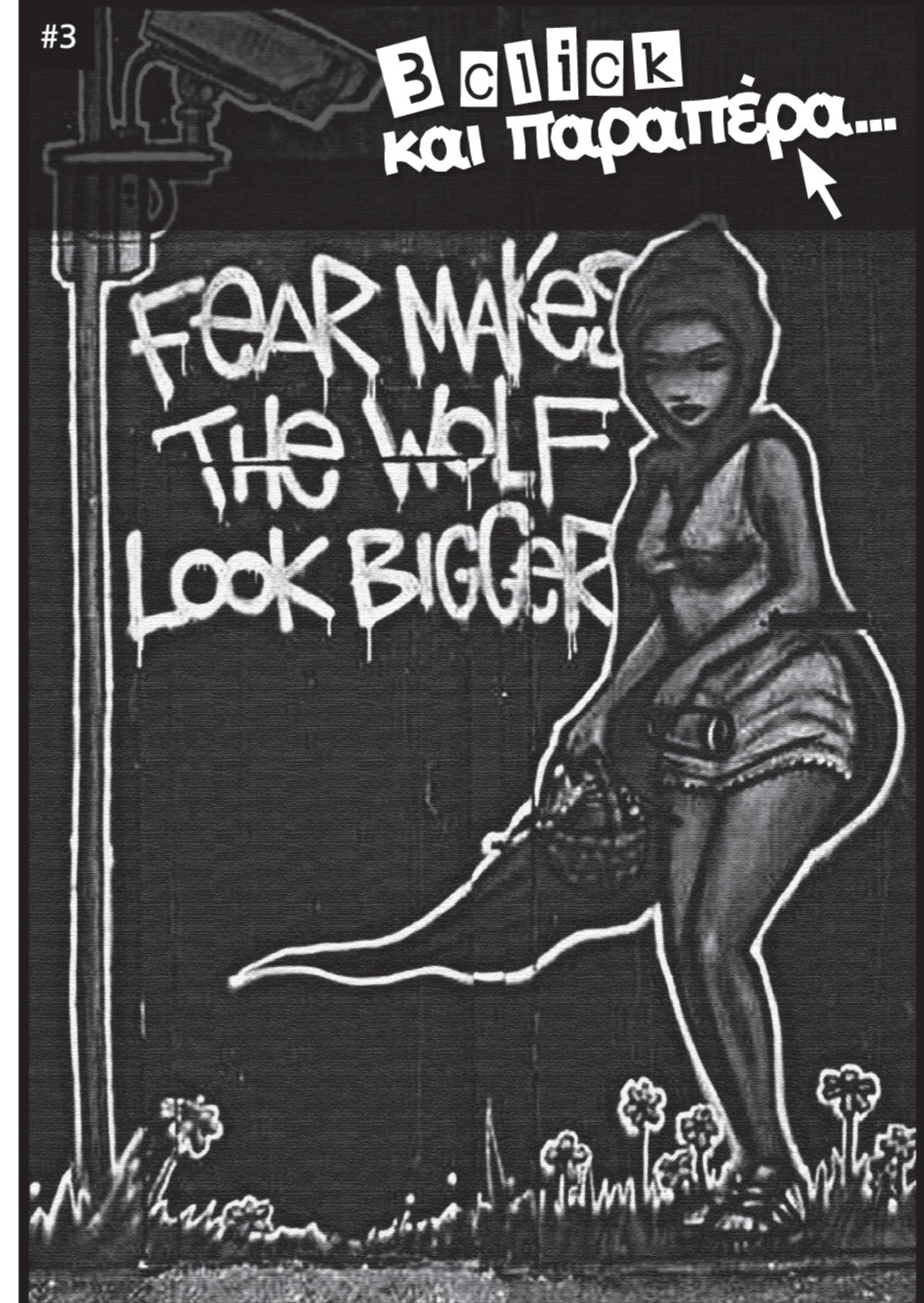
ΓΙΑ ΈΝΑ ΚΟΣΜΟ ΣΕ «ΠΑΓΟ»

συνέλευση κατοίκων Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου

syneleysikatoikwnkp.squat.gr - tapitourgeio@gmail.com - Κύπρου 43, Βύρωνας

#3

editorial

Το Fanzine που κρατάτε στα χέρια σας, είναι μιά απόπειρα της συνέλευσης κατοίκων Βύρωνα - Καισαριανής - Παγκρατίου, έντυπης επικοινωνίας, απληπλοφοδότησης με ιδέες, απόψεις, στίχους, μουσική... Μία απόπειρα ανοιχτή στην συν-δημιουργία και την κυκλοφορία του. Μία πρόσ-κληση σε όλες και όλους εσάς που επιθυμείτε να εμπλακείτε στην συνταξή του. Είτε με σκέψεις, γνώμες, άρθρα, ειδήσεις, από τα σχολεία σας, είτε με την **ενεργή συμμετοχή σας**, στην ομάδα του fanzine, που συναντιέται, κάθε δεύτερη Τρίτη, κάθε μόνα, στις 9μμ, στο στέκι της συνέλευσης - Κύπρου 43, Βύρωνα. Το e-mail της συνέλευσης είναι tapitourgeio@gmail.com και γιό το fanzine, γράφετε την ένδειξη "FANZINE" στο θέμα.

Λίγα λόγια για να συστηθούμε. Η συνέλευση γεννήθηκε μέσα από την εξέγερση τον δεκέμβριο του '08. Βασίζεται στην **αυτοργάνωση**, στην συναπόφαση μέσω της συνέλευσης της, χωρίς ψηφοφορίες, πλειοψηφίες και μειοψηφίες, με χαρακτήρα **αδιαμεσολάβητο**, χωρίς εξαρτήσεις από φορείς κρατικούς ή δημοτικούς, κομματικούς, **ανοικτό** σε όλους που μοιράζονται τις αξίες του **αγώνα** για την ζωή την αξιοπρέπια και την ελευθερία, την **απληπλεγμόντος** χωρίς τους διαχωρισμούς (φυλετικούς, σεξιστικούς, ρατσιστικούς) και τις πολιτικές που καλλιεργούν το σύστημα, το κράτος και οι παρακρατικές συμμορίες.

Προσπαθούμε να δημιουργήσουμε σήμερα τη ζωή που θέλουμε να ζήσουμε αύριο. ★

Στα χρόνια του μύθου, ο Διας είχε δύο βοηθούς που προμήθευαν τα όπλα της εξουσίας του, τους κεραυνούς Ηταν τα δίδυμα αδέλφια, ο ΦΟΒΟΣ και ο ΚΡΑΤΟΣ

Φόβος, ένα συναίσθημα γνωστό σε όλους, πού δύσκολα παραδεχόμαστε ότι υπάρχει στο μυαλό μας. Λανθασμένα, μας μαθαίνουν να μπερδεύουμε το αίσθημα του φόβου με το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Το ένστικτο είναι μέρος της κάθε ύπαρξης. Ενα συναίσθημα όμως καλλιεργείται, γι' αυτό και είναι μέσο -όπλο στα χέρια της κάθε εξουσίας. Με το φόβο της τιμωρίας (φυλακή, τράβηγμα, απόλυση, αποβολή, στοχοποίηση, κόλαση), επιβάλλεται η υπακοή σε νόμους, κανόνες και διατάξεις, δημιουργώντας τις απαραίτητες ιεραρχίες, ανωτέρων - κατωτέρων, δυνατών - αδυνάτων, για την διατήρησή της. Διαχέουν το φόβο μέσα από τις οθόνες των τηλεοράσεων, τον καταιγισμό των αποφάσεων πού καταστρέφουν τη ζωή σου, μέσα από το θέαμα των πάνοπλων αστυνομικών-εκτελεστικών οργάνων, που μπορούν να παίζουν ανενόχλητοι με την ύπαρξή σου

(εισβολές σε σπίτια, ξύλο, βασανισμοί, «εκπυρσοκροτήσεις»). Διαχέουν το φόβο μέσω του γονιού, του διευθυντή, του δάσκαλου, του παπά στον άμβωνα, του εργοδότη. Ο Φόβος ροκανίζει μυαλό και καρδιά. Εχει την ιδιότητα να σκοτώνει την ικανότητα της ελεύθερης σκέψης να αναστοχάζεται, να επιλέγει, να απορρίπτει, να επαναδιατυπώνει. Διαστρεβλώνει την κρίση και την αυτογνωσία, παγώνει τα συναισθήματα, παραλύει την θέληση για αντίδραση στην αδικία, για αγώνα για την υπεράσπιση των επιλογών μας. Οσο αφήνουμε το φόβο να μεγαλώνει μέσα μας, τόσο θολώνει το βλέμμα μας. Μαθαίνουμε να μνη βλέπουμε τους ανθρώπους στην ουσία τους, αλλά σαν εξαιρέσεις ενός κανόνα που έχει επιβληθεί, μέσα από τις ταυτότητες και τους ρόλους, που το ίδιο το σύστημα έχει μοιράσει για να μας διαιρεί. Από το φύλο και τη φυλή, το χρώμα, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τη δύναμη ως την πολιτική και τη σεξουαλική επιλογή. Ετσι οδηγούμαστε ευκολότερα στην εκμάθηση της υποταγής. Να σιωπούμε, να θεωρούμε τον διπλανό μας ξένο, τον διαφορετικό εχθρό. Να είμαστε έτοιμοι να γηρεύουμε τη πατούσα που μας πατά. Να πλαισιώνουμε κάθε σημαία τον ιστό. Να υιοθετούμε άκριτα τα κελεύσματα των «δυνατών» και να υπερασπιζόμαστε τους ίδιους μας τους θήtes για να μνη χαρακτηριστούμε «εχθροί του έθνους και της πατρίδας, της τάξης, της ομαλότητας και της ηθικής». Με κάνει να αισθανόμαστε εμείς μικρότεροι και αυτοί δυνατότεροι. Ο φόβος οδηγεί στην εθελοδουλεία. Είναι εχθρός του ανθρώπου. Είναι εχθρός της ελευθερίας.

«Οσοι το χάλκεον χέρι βαρύ του φόβου αισθάνονται Ζυγόν δουλείας, as έχωσιν. Θέλει αρετήν και τόλμην η Ελευθερία»

Ανδρέας Κάλβος

“

Φοβάμαι, μήπως δειπλάσω ψυχή μου και κρύψω την αλήθεια πιο κάτω απ' τη φωνή μου πιο χαμπά κι από την ανάσα που αφήνω εγώ χαλάπλια σωγραφιστή στο προσεκάπι.

Φοβάμαι, ρε, αλήθεια μονάχα μια στιγμή που θα με στείλει ν' αγκαλιάσω το σκοτάδι την ντροπή φοβάμαι την στιγμή που θ' αντέω στα μάτια να τους δώ φοβάμαι που είμαι ακόμα ρε εδώ.

Φοβάμαι μήπως δειπλάσω ψυχή μου και λυπηθώ να σου χαρίσω την ρημάδα τη ζωή μου φοβάμαι μην ποζάρω για ένα πλάνο κοντινό κι εκείνη τη φορά που το μικρόφωνο κλειστό θα βρω. Φοβάμαι που έχω αρχίσει να χυπάω μετά τον πόλιο φοβάμαι δεν θυμάμαι τον πιο καλό μου φίλο φοβάμαι χωρίς λόγο να φοβάμαι γιατί η μοναξιά μου έχει γίνει ξένη κι αυτή. Φοβάμαι μήπως μάθω με τα φώτα να ω φοβάμαι μήπως φτιάχω ένα τραγούδι καζό φοβάμαι το κασέ και την τιμή μου να βρω και μ' αρνηθώ, με σικαθώ.

Μη σου κολλήσω φοβάμαι την κάννη στο κεφάλι και προλάβεις και τραβήξεις την σκανδάλη φοβάμαι φοβισμένο να σε δώ φοβάμαι μήπως και σε λυπηθώ. Φοβάμαι αν είσαι ακόμα μαζί μου μήπως δειπλάσω ψυχή μου.

Φοβάμαι μήπως δειπλάσω ψυχή μου και κρύψω την αλήθεια πιο κάτω απ' τη φωνή μου φοβάμαι αν είσαι ακόμα μαζί μου μήπως δειπλάσω ψυχή μου.

Δε φοβάμαι όμως ρε όσο υπάρχει βινύλιο δε φοβάμαι όταν βρέχει στο μεγάλο προσόπιο δε φοβάμαι όταν πνίγει η ομίχλη τ' αστέρια θά' κει κι αύριο πολλά είναι τόση η μιζέρια. Δε φοβάμαι το θάλος μου εγώ να πληρώσω δε φοβάμαι το ζέρω, δεν μπορώ να γητιώσω δε φοβάμαι Σωτήρη θα την βρεις την αλήθεια δε φοβάμαι το φόβο που είναι μόνο συνθήεια. Δε φοβάμαι το χρήμα, αλλά αυτό με φοβάται ούτε κι αν την ξεχάσω γιατί αυτή με θυμάται δε φοβάμαι τα χέρια μου αντέχουν ακόμα ψωγραφίων στηγμές με το χρόνο για χρώμα. Δε φοβάμαι τα ξίδια μόνο τ' αλλά φοβάμαι δε φοβάμαι τη νύχτα γιατί μέρα κοιμάμαι δε φοβάμαι ψυχή μου να χαθεί το τομάρι δε φοβάμαι ν' αφήσω κάτι απ' όσα έχω πάρει. Δε φοβάμαι κανένα παρά μόνο εμένα όταν τα χω χαμένα και κολλάει η πένα δε φοβάμαι να δώ αν είσαι ακόμα μαζί μου ή πριν αρχίσω είχες δειπλάσει ψυχή μου.

,

Δε μου αρέσει που το πέω αλλά φοβάμαι.
Είναι το μέλλον μου και το τώρα που με
τρομάζουν. Ως μαθητής είμαι θεατής σε
ό, τι παρεπιαύνει μπροστά μου και νιώθω
αδύναμος πολλές φορές να αντιδράσω. Το
σχολείο μοιάζει πρώτης τάξεως εργοστάσιο
και οι φίλοι μου, οι συμμαθητές μου, εγώ
στην γραμμή παραγωγής έτοιμοι να
γίνουμε αυτό που θέλουν οι άλλοι, μια
ακόμη υπάκουη φουρνιά. Δε μας ρωτήσανε
και το χειρότερο αυτή η έμμεση υποβολή
του τι είναι σωστό ή λάθος, τι πρέπει και
τι όχι που μας στοιχειώνει και μπερδεύει.
Κουράστηκα να ασχολούμαι με βαθμούς,
αριθμούς, πρωτιές και να σπαταλώ τα νιάτα
μου σε υπολογισμούς στην κλίμακα 0 έως
20. Βαρέθηκα όπεις αυτές τις θεωρίες που
έχουν κατασφαγιάσει τη φαντασία μου.
Περνώ τις μέρες μου ψάχνοντας κάτι να

πιαστώ για να αναπνέω που και που.
Φοβάμαι σημαίνει να μην μπορείς να
ερωτευθείς καθώς βουλιάζεις στο άγχος,
να προσανατολίζεις το είναι σου κάποια
χρόνια της ζωής σου σε ένα αδιέξοδο και
πιεστικό διάβασμα, να νιώθεις μόνος
αδυνατώντας να ουρλιάζεις για πίγη έγνοια,
να βλέπεις όλα γύρω σου να σαπίζουν και
να αισθάνεσαι ναρκωμένος. Λίγο πολύ
όλοι φοβόμαστε. Κι αυτές οι μέρες είναι
δύσκολες. Όμως, κάπου εκεί έχω ή ακόμη
και μέσα στο μικρόκοσμο του σχολείου ή
του σπιτιού μπορούμε να ψηλαφήσουμε
ίχνη ζωής και να περάσουμε σε μία άλλη
όχθη, έστω νησίδα, όπου θα βρούμε τα
υπικά να χτίσουμε κάτι διαφορετικό. Τα
όνειρά μας είναι αερόστατα για να πετάμε
και να κατακτούμε νέα εδάφη ανθρώπινα
και δεν μπορούν να μας τα σκάσουν. ★

Άν μείνουνε τα πράγματα, όπως είναι

“

Άν μείνουνε τα πράγματα όπως είναι
είσαστε χαμένοι.

Φίλος σας είναι η αλλαγή
η αντίφαση είναι σύμμαχός σας.

Από το Τίποτα

πρέπει Κάτι να κάνετε, μα οι δυνατοί
πρέπει να γίνούνε τίποτα.

Αυτό που έχετε, απαρνηθείτε το και πάρτε
Αυτό που σας αρνούνται.

”

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΠΛΑ:

Τα πράγματα είναι πολύ απλά: Δε γίνεται να συνυπάρχουν ειρηνικά η τέχνη και η εξουσία. Οχι γιατί είναι αντίθετα. (Τα αντίθετα μπορούν να συνυπάρχουν ειρηνικά, όταν υπάρχει αθλητισμός). Αλλά γιατί η ύπαρξη του ενός, αποτελεί μόνιμη απειλή για την ύπαρξη του άλλου.. Εξάλλου η εξουσία, δεν σέβεται ποτέ και κανέναν. Βρίσκονται πλούτον, σε μια συνεχόμενη πάλη. Κι αν κάπου, κάποτε συνυπάρχουν ειρηνικά αυτό σημαίνει, ή ότι η τέχνη είναι ελεγχόμενη και εξημερωμένη (άρα μη τέχνη), ή ότι η εξουσία είναι αποδυναμωμένη και χαλαρή (άρα μη εξουσία). Δύο άκρα αντίθετες έννοιες πλούτον: Τέχνη και εξουσία. Η τέχνη είναι ελευθερία... (Οχι δεν θέλει ελευθερία για να υπάρξει – και μέσα στη χειρότερη σκληριά μια χαρά γεννιέται και αναπτύσσεται – είναι ελευθερία)... Είναι δημιουργία.. και φαντασία χωρίς στεγανά, χωρίς όρια. Η εξουσία πάλι, επιβάλλει πολύ στενά όρια.. κανόνες, υποκανόνες.. που όταν δεν τηρούνται από τους εξουσιαζόμενους, τότε τα επιβάλλει με καταστολή, βία, θάνατο.

Με όρους λεξικού:

Εξουσία: Η δυνατότητα που έχει κάποιος να επιβάλλει τη θέλησή του στους άλλους.

Η δυνατότητα που έχει ένα κράτος να ελέγχει ή να υπαγορεύει τις πράξεις των υποτακτικών του (ΒΠ. Λαός).

Προϋπόθετει: Υποταγή.

Εχθρός: Ελευθερία σκέψης.

Τέχνη: Η έκφραση της ανθρώπινης δημιουργικότητας και φαντασίας.

Προϋπόθετει: ελευθερία.

Εχθρός: Περιορισμός, υποδούλωση.

Εξ ορισμού εχθροί, η τέχνη κι η εξουσία.. Αφού το οξυγόνο της μιας, είναι διληπτηρώδες νέφος για την άλλη. Αλλά εφόσον και όσο υπάρχουν αρχώμενοι και άρχοντες, η εξουσία είναι αναγκασμένη να ανέχεται την ύπαρξη της τέχνης, φυσικά με όρους. Την έχει στο μικροσκόπιο. Η τέχνη πάλι, δεν έχει τέτοια προβλήματα. Ζει με όλες τις συνθήκες και χαίρεται πολύ, να βθέπει την εξουσία.. να τρέμει και τον ίσκιο της.

Η πιο άμεση μορφή τέχνης – αφού γεννιέται και πεθαίνει μπροστά στους θεατές του – είναι το θέατρο.

Αυτό που κάνει το θέατρο πιο "δυνατό", σε σχέση με άλλες μορφές τέχνης (πχ. κινηματογράφος, εικαστικά) είναι η ζωντανή του επαφή με το κοινό και η χρήση του λόγου... Μέσω του λόγου, το θέατρο γίνεται φορέας μετάδοσης γνώσεων, αντιλήψεων και ιδεών σε μεγάλη έκταση. Αυτά είναι που το καθιστούν ιδιαίτερα επικίνδυνο, για την όποια μορφή εξουσίας. Το θέατρο είναι - και στον κόσμο που ζούμε- οφείλει να είναι συγκρουσιακό. Οφείλει να είναι επικίνδυνο, οφείλει να διαβρώνει τα θεμέλια μιας κοινωνίας που έχει φτιαχτεί για να εξοντώνει, κάθε ζωντανό κύτταρο, κάθε ελεύθερο πνεύμα. Κι αυτό τα έρουν πολύ καλά οι κρατούντες τα πνίγια της εξουσίας.

Έτσι έχουν δύο επιπολόγες.

1. **"Αν δεν μπορώ να εξοντώσω άμεσα, εκφυλίζω"...**
Έχουμε πολλά ιστορικά παραδείγματα.. που το θέατρο από πυρήνας αντίστασης, έγινε όργανο πραπαγάνδας ολοκληρωτικών καθεστώτων... "Άρτος και θεάματα".
2. **Αν δεν καταφέρω να εκφυλίσω, τότε περνάω σ' αυτό που ξέρω να κάνω τόσο καλά: Απαγορεύω και τιμωρώ.**

Το καλό είναι, πως όσο πιο σπασμωδικές και βίαιες κινήσεις κάνει η εξουσία, για να ελέγχει το θέατρο, τόσο πιο πολύ "ψαχνό" του δίνει. Όσο πιο πολύ ενοχλεί, ένα κείμενο, μια παράσταση, τόσο πιο ουσιαστικό και χρήσιμο αποδεικνύεται για την κοινωνία στην οποία απευθύνεται.

Το θέατρο στην αυθεντική του μορφή, δεν είναι σκυλάκι σαλονιού, που σα στόχο έχει να ψυχαγωγεί και να διασκεδάζει, την ελίτ μιας κοινωνίας.

Είναι και οφείλει να είναι όπλο, ενάντια σε ότι χωρίζει τους ανθρώπους σε τάξεις, έθνη, φυλές, μαύρους, άσπρους, πιστούς, άπιστους, δικούς μας, ξένους, καλούς, κακούς κοκ... Αλλιώς δεν είναι θέατρο. Είναι μια θλιβερή μαριονέτα στα χέρια της εξουσίας.

Το θέατρο, όταν χρειάζεται ή όταν θέλει.. ξεφεύγει από τις αστικές οριοθετημένες σκηνές, με τις αριθμημένες θέσεις, τις ταχιθέτριες, τα εισιτήρια, τους προβολείς, τα καμαρίνια και τα φουαγιέ και να κατεβεί στους δρόμους, στις πλατείες, να μπερδευτεί με τους θεατές του.. να ψυχαγωγήσει, να καταγγείλει, να γελάσει, να γιουχαΐστει κιόλας μερικές φορές.. από κάποιους.. Το θέατρο υπάρχει.. και ανοίγεται και στις «ερασιτεχνικές» προσπάθειες, θυμίζοντάς μας, πως είναι ίσως το πιο πλαίσιο τελικά μέσο έκφρασης.. (μαζί με το τραγούδι).. αφού εκφράζει, τις ανοσυχίες, τα βάσανα, τις ελπίδες, την αντίσταση του κόσμου..

Το θέατρο ευτυχώς ακόμα τρομάζει την εξουσία. γιατί είναι το μόνο που μπορεί να πολεμάει και να γκρεμίζει με το γέλιο. (*έτσι για την ιστορία, το Μάν του 68 οι εξεγερμένοι φοιτητές στην Ιταλία φώναζαν: "ΕΝΑ ΓΕΛΙ ΘΑ ΣΑΣ ΘΑΨΕΙ" - αναφερόταν στους εξουσιαστές*) Μπορεί να τσακίσει έναν φασίστα, χωρίς να τον αγγίξει καν. Μπορεί να ακουστεί πολύ δυνατά, χωρίς να φωνάξει. Μπορεί να ενώσει, μπορεί να ανατρέψει.

"Οι νόμοι είναι μια εφεύρεση της ανώτερης τάξης, ώστε με τον λεγόμενο νομικό τρόπο.. να μην αφήνει τις κατώτερες τάξεις, να σπάνουν κεφάλη"

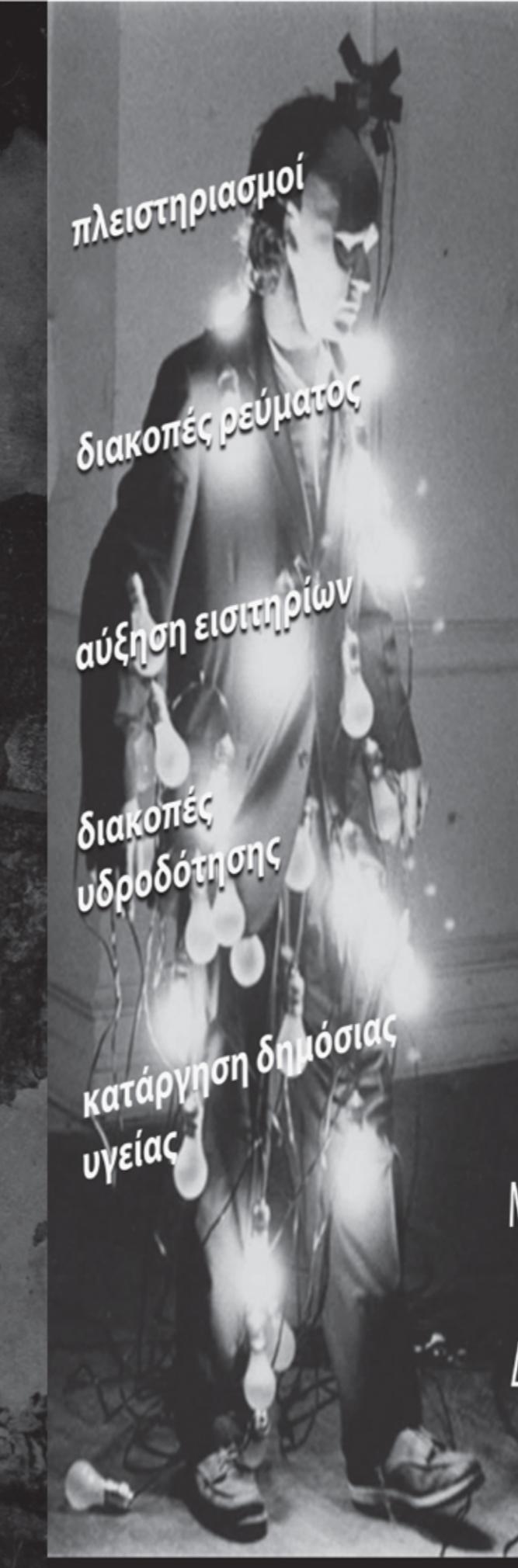
"Η οικονομική επιστήμη, επινοήθηκε από την ανώτερη τάξη, για να δρέψει τους καρπούς των κόπων της κατώτερης τάξης"

(Αύγουστος Στρίντμπεργκ – Σουδός θεατρικός συγγραφέας)
"Όταν φυσάει ένας καινούριος άνεμος, τα άδεια κεφάλια, είναι τα πρώτα που λυγίζουν" (Ζάρκο Πέταν – Συλοβένος θεατρικός συγγραφέας)

"Η μειοψηφία, μπορεί και να έχει δίκιο. Η πλειοψηφία κάνει πάντα λάθος" (Ερρίκος Ιψεν – Νορβηγός θεατρικός συγγραφέας)

"Λοιπόν, εγώ πιστεύω, πως υπάρχει κάποιος εκεί έξω, που μας προσέχει. Διαστυχώ... είναι η κυβέρνηση"

(Γούντι Άλλεν – Αμερικανός πιθοποίος και σκηνοθέτης) ★

στο Ταπητουργείο, Κύπρου και
Χειμάρας, στο Βύρωνα
Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου, 12:00

ΑΝΟΙΧΤΗ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ-
ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ
ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ
ΑΓΑΘΑ

ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΜΑΣ
ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΟΥΜΕ
ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ

συνέλευση στο κατοικών Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου
syneleysikatoikwnvkp.squat.gr

tapitourgeio@gmail.com